

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyň: **a) H. Ch., b) M. K.**, obě zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem se sídlem Štěpánská 615/24, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 13 Az 45/2018 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) domáhaly zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018; tímto rozhodnutím nebyla stěžovatelkám udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatelka a) přicestovala do České republiky poprvé v roce 2015 na polské vízum, pobývala zde do září roku 2016. Otěhotněla, a jelikož jí lékaři řekli, že dítě bude mít s 50% pravděpodobností problémy se srdcem, rozhodla se, že porodí na Ukrajině, neboť „*snadněji se dohovorem s doktory a snadněji se tam dovolám pomoci, kdyby se něco stalo. Zde v ČR by to pro mě bylo obtížné.*“ Později si obstarala litevské vízum, na které přijela do České republiky i se svou dcerou – stěžovatelkou b). Žádala zde o dlouhodobé vízum, které jí však uděleno nebylo. Dne 30. 3. 2017 se společně se svou dcerou, manželem (K. A., nar. X, st. příslušnost Ukrajina) a zmocněným zástupcem Mgr. Petrem Průchou dostavila na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, kde předložila cestovní doklad s vylepeným výjezdním příkazem s platností do 29. 3. 2017. Jelikož se stěžovatelka a) zdržovala na území České republiky neoprávněně, uložila jí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, rozhodnutím ze dne 21. 6. 2017, č. j. KRPK-25268-52/ČJ-2017-190026-KV, povinnost opustit území podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stěžovatelka a) proto odcestovala na Ukrajinu, kde si vyřídila biometrický pas. Poté přijela do České republiky v rámci bezvízového styku. Na konci roku 2017 se opět vrátila na Ukrajinu, kde se pokusila vyřídít si české pracovní vízum. To se jí však nepodařilo, tak dne 5. 1. 2018 přicestovala do České

republiky znovu na základě bezvízového styku. Následně dne 23. 1. 2018 podala svým jménem a jménem své nezletilé dcery – stěžovatelky b) žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[3] K žádosti uvedla, že pochází z Doněcké oblasti, tu však opustila začátkem roku 2015, neboť tam probíhá válka. S manželem odjela nejprve do Kyjeva, kde měli do srpna roku 2015 pronajatý byt. Manžel poté odjel do České republiky pracovat, přičemž stěžovatelku a), která za ním později přicestovala také, finančně podporoval. Ke svému odjezdu z Ukrajiny uvedla: „*Přijela jsem za ním, abych nebyla v Kyjevě sama.*“ V Kyjevě si dle svých tvrzení nemohla najít práci, jakmile řekla, že je z Doněcku, hned ji odmítli. Stejně potíže měla s dřívějším hledáním pronájmu. Uvedla, že na Ukrajině jsou místní nevráživí vůči těm, co přichází z východní oblasti. Žádné konkrétní obtíže, kterým by byla ona sama v Kyjevě či v jiné části Ukrajiny s ohledem na svůj původ vystavena (vyjma potíží s hledáním práce a pronájmu), nezmínila. Uvedla, že neměla peníze, za které by dále na Ukrajině žila, neoficiálně si však práci v Kyjevě sehnala. Na otázku ohledně svého dalšího života uvedla: „*Sníla jsem o tom, že si tady seženu všechny potřebné dokumenty a začnu zde legálně pobývat. Do budoucna chci druhé dítě. Chci se naučit češtinu a začít zde pracovat. To je můj cíl.*“ Ze spisu dále vyplynulo, že rodina stěžovatelky a) – rodiče a dva bratři – bydlí v Doněcku, sestra manžela žije v Kyjevě.

[4] Žalovaný uvedené důvody, spočívající primárně ve snaze o legalizaci pobytu na území České republiky a v obavách z probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, neshledal jako relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto vydal napadené rozhodnutí. Proti němu podaly stěžovatelky žalobu, ve které namítaly především nedostatečné posouzení možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině. Přestože při pohovoru stěžovatelka a) uvedla, že se jí v České republice bude žít lépe, rozhodně tím nedávala najevo, že důvod jejího setrvání na území České republiky je ekonomický. Zdůraznila, že jí společně s dcerou má být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

[5] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu byl především ekonomický. Nejenže to stěžovatelka a) sama výslovně při pohovoru uvedla, ale vyplývá to především ze skutkových okolností případu – o mezinárodní ochranu nežádala ihned po svém příjezdu, ale až poté, co se celkem třikrát vrátila na Ukrajinu (za účelem porodu, vyřízení biometrického pasu a zařízení českého pracovního víza). Vždy se přitom vracela do Kyjeva. Lze proto předpokládat, že ačkoli je původem z Doněcké oblasti, ve které probíhá ozbrojený konflikt, mohla by žít v některé z bezpečných oblastí Ukrajiny. Žalovaný možnost vnitřního přesídlení zvažoval podle názoru městského soudu dostatečně; zabýval se třístupňovým testem doplněným o čtvrtý bod – a sice posouzení účinné ochrany vnitřně vysídlené osoby, se kterým pracuje v judikatuře také Nejvyšší správní soud. Stěžovatelka a) sice zmínila potíže s hledáním bytu a práce, obojí si však nakonec sehnala. Jelikož mohly stěžovatelky využít institutu vnitřního přesídlení, přičemž v posledních letech již pobývaly v Kyjevě, aniž by tam čelily výraznějším obtížím, neshledal městský soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelky uvedly, že rozsudek městského soudu napadají z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítaly především to, že odůvodnění možnosti vnitřního přesídlení je nedostatečné a nepřezkoumatelné. Stěžovatelky v celém průběhu správního řízení podrobně popisovaly válečnou situaci v místě jejich pobytu na Ukrajině. Žalovaný přitom sám potvrdil, že vnitřně vysídlené osoby mohou čelit byrokratickým překážkám a diskriminaci, když citoval ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva. Městský soud však pouze uvedl, že posouzení žalovaným bylo dostatečné. Nereagoval dostatečně na žalobní argumentaci stěžovatelek ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2

pokračování

písm. c) zákona o azylu. Žalovaným shromážděné podklady považují za nevyhovující „co do kvantity i kvality“. Jelikož městský soud rozhodoval téměř po dvou letech od podání správní žaloby, měl zohlednit také dopad svého rozhodnutí do rodinného života stěžovatelek, na což stěžovatelky v průběhu ústního jednání poukázaly. V mezidobí se totiž stěžovatelce a) a jejímu manželovi narodil syn Marek, kterému rovněž nebyla udělena mezinárodní ochrana (toto rozhodnutí přezkoumává městský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 1 Az 19/2020). Aktuálně přitom manžel stěžovatelky a) disponuje povolením k dlouhodobému pobytu (zaměstnaneckou kartou s platností do 30. 6. 2022).

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy. Kasační stížnost obsahuje podle názoru žalovaného obdobné námitky jako žaloba, proto nepovažoval za nutné se k nim opakovaně vyjadřovat. Důvodnost obav stěžovatelek z nebezpečí vážné újmy se nepotvrdila a k legalizaci pobytu zákon o azylu neslouží. K rodinnému životu stěžovatelek žalovaný uvedl, že stěžovatelka a) se svými dětmi může na území České republiky pobývat, avšak na základě legálního oprávnění k pobytu, nikoli tak, že bude za tímto účelem zneužívat zákon o azylu.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku hrozby vážné újmy z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a s tím související možnost vnitřního přesídlení a otázku případného zohlednění rozvinutého soukromého a rodinného života stěžovatelek v České republice. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek. Naopak, městský soud posoudil případ stěžovatelek zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Městský soud jasně uvedl, proč tvrzené

námítky neshledal důvodnými. Stěžovatelkám podle názoru městského soudu na Ukrajině pronásledování ani nebezpečí vážné újmy nehrozí. A přestože probíhají na východě Ukrajiny konflikty, mohou využít možnosti vnitřního přesídlení. Tyto závěry považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné. Nesouhlas stěžovatelek se závěrem městského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, ale je otázkou jeho věcné správnosti, resp. zákonnosti; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019 - 30.

[13] Alternativa vnitřního útěku či vnitřního přesídlení je otázkou vážící se jak k pronásledování, tak k případné vážné újmě, která žadateli o mezinárodní ochranu hrozí (srov. § 2 odst. 7 zákona o azylu). V případě stěžovatelek přichází v úvahu udělení doplňkové ochrany; ta se udělí cizinci, „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“ (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se v souladu s § 14a odst. 2 zákona o azylu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

[14] Žalovaný ani městský soud nepochybovali, že na východě Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt; uvedli však, že stěžovatelky mohou využít možnosti vnitřního přesídlení. Touto alternativou (vnitřním přesídlením) se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018 - 46, č. 4029/2020 Sb. NSS. V něm zopakoval, že při posuzování možnosti vnitřního přesídlení je nezbytné hodnotit především faktickou i právní realnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Současně musí být zohledněny osobní poměry žadatele o mezinárodní ochranu, celkové poměry panující v zemi jeho původu, dostupnost a účinnost vnitřní ochrany a postavení a bezpečnost žadatele jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení; srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Důkazní břemeno ohledně toho, zda je v konkrétním případě vnitřní přesídlení možné, tíží správní orgán – viz již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 105/2018 - 46.

[15] V projednávané věci vycházel žalovaný správní orgán z řady zpráv o zemi původu stěžovatelek, ze kterých vyplynulo, že vnitřně vysídlené osoby mohou v jiných částech Ukrajiny pociťovat jisté byrokratické obtíže, obecně jsou jim však poskytovány různé formy pomoci. Rozhodně tedy nelze říct, že by těmto osobám hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy na základě prostého faktu, že se jedná o vnitřně vysídlené osoby. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatelka a) možnosti vnitřního přesídlení fakticky již využila, když před svým odjezdem z Ukrajiny pobývala v Kyjevě. Při tomto pobytu přitom nebyla terčem žádných nenávistných útoků, nečelila žádným potížím; vyjma toho, že si nemohla sehnat práci – to je jí však nakonec podařilo. Ani dcera stěžovatelky a) neměla v Kyjevě podle obsahu spisu žádné obtíže.

[16] Nejvyšší správní soud s těmito závěry souhlasí. Současně připomíná, že je nutné rozlišovat primární důvody pro udělení mezinárodní ochrany odvíjející se od situace v místě trvalého bydliště žadatelů (tj. v Doněcké oblasti) od toho, co žadatelé prožívají po svém vnitřním přesídlení v jiné části země (tj. v Kyjevě), a následně hodnotit, zda mají žadatelé k dispozici možnost uniknout vážné újmě způsobené ozbrojeným konfliktem právě formou vnitřního přesídlení a zda po nich lze využití této možnosti spravedlivě požadovat. Stěžovatelky však nevedly žádné skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že jejich pokus o vnitřní přesídlení selhal,

pokračování

či ze kterých by bylo možné dojít k závěru, že po nich vnitřní přesídlení není možné spravedlivě požadovat, jak tomu bylo např. v situaci žadatelů o mezinárodní ochranu posuzované v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019 - 61, a ze dne 22. 10. 2020, č. j. 5 Azs 72/2019 - 42. Od těchto rozsudků je nyní projednáváný případ podstatně rozdílný. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelky naopak fakticky potvrdily, že v jejich případech je možnost vnitřního přesídlení zcela reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná, jak vyžaduje judikatura zdejšího soudu (viz výše). Přestože stěžovatelka a) v kasační stížnosti tvrdila, že si nemohla najít práci a pronájem z toho důvodu, že pochází z východu Ukrajiny, obojí nakonec sehnala. Dlužno však upřesnit, se jedná spíše o domněnku stěžovatelky, která v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany naopak uvedla, že důvodem neposkytnutí práce byl její nedostatek pracovních zkušeností („*Chodila jsem na řadu pracovních pohovorů několik měsíců, nikde mě nevzali. Řekli, že nemám dostatek zkušeností, asi to byla pravda, ale také tam podle mého názoru hrál roli i můj původ z Doněcké oblasti*“).

[17] Nejvyšší správní soud tímto nijak nehodlá zlehčovat obtížnou životní situaci stěžovatelky a) a celé její rodiny. Zákon o azylu však neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu a primárně nemůže sloužit k řešení pobytové situace v České republice; srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43. Udělení mezinárodní ochrany je namíště tam, kde žadatelé hrozí pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy zásah, nikoli v situaci, kdy se žadatelé nedaří legalizovat jeho pobyt na území České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Z obsahu správního spisu vyplývá, že právě to bylo skutečnou motivací stěžovatelky a) a její dcery k odchodu z Ukrajiny. Tomu nasvědčuje především postup stěžovatelek před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. opakované cestování stěžovatelky a) z České republiky na Ukrajinu.

[18] Nejvyšší správní soud proto částečně uzavírá, že žalovaný, jakož i městský soud zvažili možnost vnitřního přesídlení stěžovatelek v rámci Ukrajiny dostatečně. Faktickou realizaci tohoto řešení ostatně stěžovatelka a) potvrdila před první návštěvou České republiky, když se společně s manželem odstěhovala do Kyjeva, jakož i poté, co manžel stěžovatelky a) odjel do České republiky pracovat a stěžovatelku a) finančně podporoval.

[19] Stěžovatelky dále v kasační stížnosti namítaly nedostatečnost shromážděných podkladů „*co do kvantity i kvality*“. Blíže však tuto námitku nerozvinuly. Nejvyšší správní soud proto pouze odkazuje na judikaturu týkající se zpráv o zemi původu žadatelů o mezinárodní ochranu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že získané informace musí žalovaný hodnotit vždy ve vztahu ke konkrétním skutečnostem v každé jednotlivé věci. Tyto informace by proto měly být specificky zaměřeny na konkrétní azylový příběh cizince tak, aby žalovaný mohl posoudit, zda žadatelé o mezinárodní ochranu v zemi původu pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu skutečně nehrozí. Stěžovatelky však neuvedly, že by zprávy založené ve spise např. svým obsahem neodpovídaly jejich azylovému příběhu, resp. že by se s jejich azylovým příběhem zcela míjely. Jejich námitka je pouze obecná bez jakékoli individualizace ve vztahu k okolnostem projednávané věci (tj. bez toho, že by namítaly porušení svých hmotných práv). Nejvyšší správní soud proto posouzení této námitky uzavírá s tím, že pochybení neshledal.

[20] Pokud jde o poslední námitku stěžovatelek týkající se zohlednění jejich dnes již rozvinutého rodinného a soukromého života na území České republiky, uvádí zdejší soud následující. Možností udělení mezinárodní ochrany – konkrétně doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života, resp. z důvodu uvedeného v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne ze dne 28. 11. 2008,

č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS. Přestože nutnost vycestování cizince z území České republiky v důsledku neudělení mezinárodní ochrany pro žadatele může znamenat zásah do soukromého a rodinného života, udělení doplňkové ochrany ve vztahu k možnému porušení mezinárodních závazků České republiky bez přistoupení dalších okolností bude představovat velmi výjimečný institut (srov. také usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 10 Azs 95/2016 – 32, či ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 374/2017 - 38). V případě stěžovatelek však výjimečné okolnosti, které by udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu opodstatňovaly, dány nebyly. Stěžovatelky mají faktickou i právní možnost realizovat svůj rodinný život také na Ukrajině. Rozhodně se nejedná o případ, kdy by již pouhé vycestování stěžovatelek z území České republiky v důsledku neudělení mezinárodní ochrany představovalo zjevně nepřiměřený zásah do jejich práva na soukromý a rodinný život. Zamýšlí-li stěžovatelka a) realizovat svůj život společně se svou rodinou na území České republiky, je jen na ní, zda k tomu využije patřičné nástroje, které jí zákon o pobytu cizinců nabízí.

[21] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. ledna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu